

Keshick

Číše dvou světů

„Takže ty střepy jako nejsou z číše?“ otázala se viditelně rozladěně štíhlá elfka, pohlédla na pár skleněných střípků na své dlani a pak na svoje spoléčníky. Rozložitý válečník v těžké zbroji se nejprve poškrábal a za uchem a pak pomalu odpověděl..

„Víš, Anajš, určitě to jsou střepy z číše,“ začal nejistě a snažil se nedívat na elfku, která z očí téměř metala blesky. „Ale tak nějak ne z té číše, kterou hledáme my. Ta totiž není rozbitá, nemůže být. Vždyť ani není ze skla,“ hlesl bázně a hned zaujatě pokračoval v čmáraní do písku špičkou boty.

„Jak není ze skla?!“ vybuchla elfka opět a její měkký přízvuk se pramálo hodil k tvrdému výrazu v její tváři. Pohledem propíchl válečníka, který se na ni však záměrně nedíval a plně se věnoval písku pod svýma nohama. „Mluví s tebou, Brokaji! Všechny legendy jasně říkají, že číše byla při obléhání Rakaše rozbita na jednapadesát střepů a její moc se změnila a jen ten, kdo je najde všechny a znovu spojí, bude vládnout celou její mocí!“ Bojovník nadále nereagoval, čímž ovšem Anajšin vztek jen rozdmýchával.

„Ty tupé hovado, odpověz!“ vykřikla téměř hystericky a mrštila po obrněnci oběma střípkami.

„Tak to by snad už stačilo,“ pronesl tichým, nicméně autoritativním hlasem holohlavý muž, který až dosud postával opodál, opíraje se o vyřezávanou hůl, a probíhající hádce nevěnoval příliš pozornosti. Elfka se rozhodla odložit další proud nadávek a místo toho se otočila k mágovi. Ten mávnul rukou a přišel blíž k diskutující dvojici. „Brokaj má pravdu. Číše není skleněná - a je zajímavou hříčkou osudu, že právě elfí legendy ji tak jako jediné popisují, když je s elfím plemenem spojena víc než s jinými. Ale úvahy nad touto dezinterpretací si ponecháme na jindy.“ Na okamžik se odmlčel a času využil pro zkoumavý pohled do elfčiny očí. „Nicméně jasné je, že žádné střepy z této číše pocházet nemohou. Jediný existující obraz číše se nachází v grimoárech hory Dharnedeym. A podle nich lze usuzovat, že je číše vyrobená z bílého zlata.“

„Bať,“ vložil se do hovoru trpaslík s hustým plnovousem sedící u nevelkého ohýnku. Mág s elfkou se k němu otočili, i bojovník Brokaj pozvedl hlavu od ornamentu v prašné zemi. Ale trpaslík víc dodat asi nechtěl, pichlavý pohled černých očí upřel zpět do plamínek a klackem shodil řěřavé poleno, až k potemnělé obloze vzlétly desítky jisker.

„Thraym ten nákras kdysi viděl,“ dodal na vysvětlenou vlasuprostý, když se kněz neměl k dalším slovům. Celý tábor na okamžik ztichl a mezi stromy bylo lze zaslechnout jen praskání ohně a vzdálené hučení mořského příboje.

„Říká se, že číše získala to nejkrásnější z obou světů.“ Mlčení přerušila malá skřítká zamyšleně sledující tančící plameny kousek od Thrayma. Její štíhlé prsty jemně polaskaly krk zdobené citery a struny vydaly první tiché tóny.

„Zářila jako samotné slunce, když se za úsvitu poprvé zvedá nad nekonečné pláne Tai Wu. A uvnitř jiskřila jako sluneční paprsky rozptýlené průzračnou hladinou Čin Šei. Samotný pohled na ni dokázal uzdravit bolavé srdce a pozvedal znavenou mysl a dodával naději malověrným.“ Skřítká na pár chvil umlkla, pohledy jejích spoléčníků patřily jen jí, nikdo ji nepřerušoval a nikdo nemluvil ani teď, mlčky naslouchali. Ona znovu rozezvučela struny svého nástroje táhlými tóny truchlivé melodie. „Kdo se z ní napil, neměl již v životě trápení, kdyby snad byl nemocný, zázračně se uzdravil a už nikdy nemohl ochořet. Dávala radost

sama o sobě a tím víc bylo radosti, čím víc lidí se mohlo podělit o chladivou vodou, která v ní nikdy neubývala a chutnala lahodněji než všechny nektary celého světa.“

Tu si elfka znechuceně odfrkla: „To jsou jenom dětské pohádky, povídky! Z číše se od úsvitu věků pilo krvavé víno, po němž má každý těžkou hlavu a pádnou ruku. Ty největší z válečníků pili z číše před největšími bitvami a v nich potom sráželi a kosili nepřátele po desítkách, jako sekáč při senoseči. Hrdinové temných věků největší vítězství z krve vydupali díky číši, protože kdo z ní pil krvavé víno, tomu nemohla ublížit obyčejná ocel a střely se mu jako zázrakem vyhýbaly, štíty nepřátel a jejich pancíře pukaly pod úder mečů krvavých hrdinů. A město, v jehož chrámu číše byla, nikdo nemohl dobýt, protože samotný démoni ohně a krvavé stíny přišli obráncům na pomoc, pokud jim v číši obětovali krev sedmi panen. Tak mocná byla číše.“

Skřítko vypadalo, jako kdyby Anajš vůbec nevnímala, dál drnkala do strun své věrné společnice a zamyšleně sledovala laškovně se proplétající ohnivé jazyky. „Ale nejmnocnější číše byla, když se jí dokázal majitel vzdát a s přáním dobrého ji věnoval svému bližnímu. Tehdy se dočkal požehnání samých bohů a jeho život byl harmonický a šťastný, vše se mu dařilo a roky jeho bytí na světě byly dlouhé, delší než u nejstarších jeho rodu. I jeho děti pak byly pod ochranou číše a neštěstí se jim vyhýbalo.“

„Aj kdež,“ zamumlal do zívnutí trpasličí kněz. „Tož každé děcko ví, že ta číša není ením tak obyčejné, ale je to něco echtovního. Včil moj tata povídal, že kdo v ní ruky před pracou smočí, tomu sa cosi betelného zadaří a nikdy nebude mať nouzi. A keď z něj bude piť na noc, jeho stará mu dá kupu děcek, co budou do práce hrr.“

Brokaj se mlčky pousmál. Tolik legend o jediném předmětu a žádná z nich neříká pravdu.. Vzpomínal na jeden večer před třemi staletími.. Tenkrát byl ještě docela malý a žil doma, v Krajině, která už dnes neexistuje. Jeho lidé Číši dvou světů chránili v hlubinách moře po mnoho generací, přijali ji do úschovy od elfů, když Stín na povrchu rostl a s ním i jeho moc a nebezpečí bylo den ze dne hmatatelnější. Elfové byli tenkrát ještě děti a většina ostatních plemen se ještě nepozvedla ze zvířeckosti. Od těch dnů rodina Alarijanů číši chránila, až po jeho otce. Za jeho života však Krajina padla pod nájezdy vahnárů a číše se ztratila. On je teď posledním strážcem a on musí číši znovu najít a uschovat.

Elfka se opět rozčilovala a vychvalovala moc číše a jejího krvavého vína, jenže Brokaj ji už neposlouchal. Moc dobře věděl, že číše umí jediné, člověku, jenž se z ní napije vody z horské bystřiny, splní jedno nesobecké přání. Ale kvůli tomu důležitá nebyla. Kdysi žil mudrc, který se jmenoval Ten'neš Šej, a jemu bylo zjeveno veliké proroctví o osudu světa. A v něm se mluví o číši a jejím poslání, z ní dá Větrný princ pít Princezně noci, která se do něho zamiluje a z jejich potomků vzejde Kazatel, který jako jediný dokáže smířit znesvářené rody a národy a přinést mír. Bez něj svět zanikne bratrovražednou válkou..

„Jestli už jste skončili s hádkami o krvavém vínu a zázračném semenu, půjdu spát,“ pronesl rázně mág. Byla to první slova, jež Brokaj zase vnímal. „Zítřa budeme v hledání pokračovat, cítím, že už jsme blízko, moc blízko.“ S tím válečník musel souhlasit, i on to cítil. Chvilé, kdy znovu v rukou sevře stopku číše vyvedenou v podobě mořského korálu, z něhož na obou koncích vyrůstají bukové lístky, je na dosah. Pak ji bude muset získat a ukrýt do doby, než přijde ten, kdo si ji zaslouží..

